

tomto neperiodickém tiskopise jméno nakladatele ani tiskaře, a vůbec nepředložil výtisk tohoto neperiodického tiskopisu k tiskové přehlídce ani policejnímu ředitelství ani státnímu zastupitelství v Praze, a že tím spáchal přestupky podle §§ 9 a 17 tiskového zákona; zjišťuje též výslovně, že tiskopis ten svým obsahem zakládá po stránce objektivní skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. Podřadění činnosti obžalovaného nalézacím soudem pod ustanovení §§ 9 a 17 tisk. zák. neposkytuje příčiny k pochybnostem; rovněž ne podřadění obsahu závadných míst letáku pod skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep., an předmětem ochrany této trestní normy není všeobecný státovědecký pojem demokraticko-republikánské státní formy, ať jest zbudována na jakýchkoli zásadách, nýbrž jen ta demokraticko-republikánská forma státu, která podle platné ústavní listiny tvoří základ státního zřízení čsl. republiky (srov. rozh. sb. n. s. č. 1736). Poněvadž i podle dalšího zjištění rozsudku obžalovaný dal v únoru 1928 v S. ony letáky rozšiřovati, a tak pro něho jako tiskaře spisu trestného obsahu, při jehož vytištění nebylo šetřeno předpisů §§ 9 a 17 tisk. zák., nastala zodpovědnost ve smyslu čís. 4 čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák., byl osvobozujícím výrokem porušen zákon, pokud jde o otázku, zda skutek obžalovanému za vinu kladený jest činem trestným před soud příslušejícím. Obžaloba nebyla sice na obžalovaného podána výslovně i ve směru přečinu podle § 42 zák. na ochr. rep. a čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák., avšak obžaloba pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. spáchaný tím, že obžalovaný jako autor a zároveň i jako tiskař letáku »Občané s-čtí« tiskopisem tím veřejně pobuřoval proti demokraticko-republikánské formě státu, jest současně obžalobou pro přečin zanedbání povinné péče, jestliže soud na straně obžalovaného neshledal veškeré podstatné náležitosti subjektivní skutkové podstaty toho deliktu (srov. rozh. sb. n. s. č. 1678). Bylo proto výrok rozsudku, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozen od obžaloby pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep., zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a zároveň na základě skutkových zjištění nalézacího soudu podle § 288 čís. 3 tr. ř. rozhodnouti způsobem shora uvedeným.

Čís. 3659.

Jde o zločin § 16 čís. 2, nikoliv o pouhý přečin § 16 čís. 1 zák. na ochr. rep., přečetl-li komunistický člen okresního zastupitelstva v jeho schůzi »zásadní prohlášení«, v němž schvaloval občanskou válku, státní převrat a nastolení diktatury proletariátu, jakž jest v intencích komunistické strany.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1929, Zm I 461/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po neveřejném ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. května 1929, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin vyzývání k trestným činům podle § 15 čís. 2

a 3 zákona na ochranu republiky, uznán vinným jen přečinem podle § 16 čis. 1 zákona, vyhověl, napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný ve III. odstavci rozsudkového výroku uznán vinným přečinem podle § 16 čis. 1 zákona na ochranu republiky, zrušil v tomto odstavci, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a obžalovaného kromě pravoplatného odsouzení pro přečiny podle § 14 čis. 1, § 14 čis. 5 a § 18 čis. 2 zák. na ochr. rep. uznal vinným zločinem schvalování trestných činů podle § 16 čis. 2 zákona, jehož se dopustil tím, že výroky obsaženými v odstavcích 9—12 zásadního prohlášení, jež přečetl dne 6. února 1929 v N. M. na veřejné schůzi okresního zastupitelstva, veřejně vychvaloval a výslovně schvaloval zločin úkladů o republiku podle § 1 zák. na ochr. rep.

D ů v o d y:

Zmatečná stížnost, ponechávajíc rozsudek v ostatním obsahu nedotknutým, napadá jej jen, pokud jím byl obžalovaný v třetím odstavci rozsudku uznán vinným jen přečinem podle § 16 čis. 1 zák. na ochr. rep. místo zločinem podle § 15 čis. 2 a 3., pro nějž bylo žalováno, pokud se týče zločinem podle § 16 čis. 2, na který podle názoru zmateční stížnosti mělo býti po případě uznáno. Zmateční stížnosti, uplatňující v tom směru důvod zmatečnosti čis. 10 § 281 tr. ř., nelze přisvědčiti, pokud se snaží dovoditi, že obžalovaný výroky, v § 9 až 12 odstavci »zásadního prohlášení«, jež přečetl ve veřejné schůzi okresního zastupitelstva v N. M. dne 6. února 1929, neměl jen úmysl schvalovati zločin úkladů o republiku, jak má za to nalézací soud, nýbrž že jednal v úmyslu podněcovati členy okresního zastupitelstva k násilné změně statků chráněných § 1 zák. na ochr. rep. a tím k úkladům o republiku, poukazujíc zejména na to, že z doslovu oněch výroků nelze usuzovati, že obžalovaný měl jen úmysl revoluci schvalovati a že také krajský soud v Hrdaci Králové, potvrdiv zabavení závadných letáků, nařízené státním zastupitelstvím v Hradci Králové, nálezem ze dne 7. března 1929 uznal, že ony výroky objektivně zakládají skutkovou povahu zločinu podle § 15 čis. 2 a 3 cit. zák. Než při provedení hmotněprávního zmatku jest vycházeti ze skutkových zjištění, obsažených v napadeném rozsudku a ten zjistil a formálně bezvadně odůvodnil, že obžalovanému nešlo o podněcování, nýbrž o schvalování zločinu uvedeného v § 1 zák. na ochr. rep. Uváživ totiž, že obžalovaný přednesl výroky ty na schůzi okresního zastupitelstva, kde sice byli také hosté, ale kde mluvil obžalovaný jako člen okresního zastupitelstva, a uváživ dále souvislosti závadných odstavců, soud nedospěl k přesvědčení, že obžalovaný měl úmysl vybízeti přítomné osoby členy okresního zastupitelstva a hosty ke spáchání nějakého zločinu vůbec nebo ke spáchání zločinů úkladů o republiku nebo působiti na jejich cit a vůli, by v nich vyvolal rozhodnutí porušiti zákon. Naopak vyslovil přesvědčení, že souvislost projevů obžalovaného nasvědčuje tomu, že jako příslušník komunistické strany schvaloval občanskou válku, státní převrat a nastolení diktatury proletariátu, jak jest v intencích komunistické strany, že tedy schvaloval zločin úkladů o republiku. Tomuto skutkovému zjištění nevytýká zma-

teční stížnost formální zmatek; jest tudíž povinna, vzíti jej za základ při provedení hmotněprávního zmatku čís. 10 § 281 tr. ř. a dovoditi, že žalobní děj takto v rozsudku formálně bezvadně zjištěný byl soudem nesprávně podřazen. To nečiní a neprovádí uplatňovaný zmatek v tomto směru po zákonu. Poukaz na obsah objektivního nálezu krajského soudu v Hradci Králové a na jeho kvalifikaci závadného výroku nemůže nic měniti na tom, že v souzeném případě dospěl soud ve směru subjektivní viny k vlastnímu přesvědčení a tím i k odchýlné právní kvalifikaci činu obžalovaného.

Správně provedena a také odůvodněna jest však zmateční stížnost, pokud namítá, že soud, který zjistil, že obžalovaný svými výroky v odst. 9 až 12 přečteného dílu »zásadního prohlášení« jako příslušník strany komunistické schvaloval občanskou válku, státní převrat a nastolení diktatury proletariátu, jak jest v intencích komunistické strany, a že tedy schvaloval zločin úkladů o republiku — porušil zákon, uznáv obžalovaného vinným jen přečinem podle § 16 čís. 1 zák. na ochr. rep. přes to, že jeho jednání v rozsudku zjištěné, naplňuje podle jasného doslovu zákona skutkovou podstatu zločinu podle § 16 čís. 2 zák. na ochr. rep. V tomto směru bylo vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti a poněvadž skutková zjištění rozsudku dovolují rozhodnouti ve věci samé, uznati, jak se stalo.

Čís. 3660.

Nezáleží sice na pojmenování, jímž označil, najmě obhájcem nezastoupený obžalovaný, opovězený jím opravný prostředek, když z obsahu podání vychází na jevo, že jde ve skutečnosti o jiný opravný prostředek; vyplývá-li však zcela nepochybně z obsahu opovědi obžalovaného a z jeho ústního prohlášení, že jde skutečně jen o odvolání z výše trestu, nelze je posuzovati jako zmateční stížnost (§ 4 čís. 1, § 1 čís. 1 nov. k tr. ř. čís. 3/1878).

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1929, Zm II 243/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Brně z 18. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupky podle § 312 a § 468 tr. zák., a nepřihlédl k odvolání obžalovaného co do trestu.

D ů v o d y:

Obžalovaný opověděl proti rozsudku v zákonné třídenní lhůtě odvolání, žádaje zároveň na brzké doručení rozsudku, by mohl »rekurs proti této výměře trestu« včas podati. I v dalším podání došlém soudu 21. června 1929 poukazuje na odvolání, jež proti rozsudku včas opověděl, a žádá za zřízení obhájce chudých, by jím včas odpověd' na žalobu a odvolání mohl podati a podle soudního záznamu dostavil se dne 25. června 1929 osobně k soudu a znovu požádal, by mu byl zřízen